

Lumina în viața voastră

**Foaie Parohială editată de Parohia Romano-Catolică Orșova
cu sprijinul părintelui paroh Pr. Dr. Davor LUCACELA**

**Nr. 40/2021 din 03.10.2021
Din cuprins:**

**Un singur trup
Pag. 2**

**GESTURI, CUVINTE ȘI
SIMBOLURI ÎN SFÂNTA
LITURGHIE
Pag. 3**

**Puterea de a schimba a
rozariului
Pag. 6**

**Sfântul Rozariu – Promisiuni
și Binecuvântări
Pag. 8**

**Binecuvântări ale Rozariului
Pag. 9**

„Motivul pentru care oamenilor le este așa de greu să fie fericiți este că întotdeauna văd trecutul mai bine decât a fost, prezentul mai rău decât este și viitorul mai lipsit de succes decât va fi.” – Marcel Pagnol

Un singur trup **Duminica 27 de peste an**

La început nu fost așa.

Astăzi, evanghelistul ți-l prezintă pe Domnul în momentul, când vin după el opozanții lui cu o întrebare provocătoare. Fac uz de această ocazie, ca să ascuți învățătura importantă a lui Isus. Dar în același timp, urmărește cum reprezentanții evrei se străduiesc din toate puterile să-l ducă pe Domnul în străduțe oarbe.

Întrebarea lor privește o temă sensibilă, care este inseparabilitatea stării căsătoriei. Fac uz de evidenta contradicție între cerințele morale și practica reală. Dacă va insista asupra faptului, că el ca și Învățător nu poate da înapoi, va trezi antipatia la aceia, cărora nu le face plăcere să asculte așa ceva. Dacă va evita presiunii părerii publice, se va alătura proorocilor falși.

Braconierii acestor ispititori trăiesc până astăzi printre noi. Niciodată nu lipsesc aceia, care cu mare insistență demonstrează, că pretențiile legii lui Dumnezeu sunt deja insuportabile și de aceea ar trebui să se schimbe. În loc să caute cauza la ei înșiși, de ce poruncile lui Dumnezeu li se par atât de greu de îndeplinit, se străduiesc să obțină pentru ei cel mai mare sprijin așa, încât fac apel la părerea majorității. Le-ar face plăcere să aducă de partea lor și o autoritate responsabilă. Vin și prezintă vestitorilor evangheliei întrebări viclene și speră, că astfel îi vor aduce la strâmtorare. Fie că cel întrebător se va speria și le dă dreptate, sau va continua să o spună pe a lui, dar apoi își va aduce antipatia oamenilor și va suferi popularitatea și autoritatea lui. Nu te lăsa păcălit. Ce s-ar întâmpla dacă legea lui Dumnezeu ar trebui să se conducă în conformitate cu părerea publică? Nu un singur păcat, care s-a

domesticit la majoritatea dintre ei, ar trebui să se schimbe în reversul lui, dacă nu chiar să-l declare virtute.

Atât omul, cât și legea morală, după care trebuie să se conducă, are aceeași origine, care este Creatorul. Legea lui Dumnezeu este de fapt parte integrantă a creației. Normele durabile de comportament nu sunt un capriciu auxiliar. Ele rezultă din însuși natura umană și nicidecum din liberul arbitru al lui Dumnezeu sau al omului.

Întrebarea, pe care o pun farizeii este de aceea pentru Domnul, motivul ca să explice mai profund nobila intenție a lui Dumnezeu, într-o zonă foarte importantă, care privește demnitatea umană, sfințenia legăturii căsătoriei și păstrarea neamului omenesc. Urmărește cu atenție cuvintele – Dumnezeu l-a creat întreg pe om ca unitate a cuplului: bărbat și femeie. Unitatea, pe care o are în gând, este atât de desăvârșită și organică ca și unitatea unui trup. Unitatea acceptată liber și încheiată între soți, de aceea este de neatins și indestructibilă, pentru că este reflecția unității veșnice și inseparabile și a iubirii roditoare, care este esența vieții interioare, a întreitului Dumnezeu. Țelul și sensul acestei unități conjugale create și sfințite este conectarea nemijlocită la actul de creația lui Dumnezeu: este coparticiparea la cel mai sfânt dar – al vieții – a noii ființe umane.

Cum de a stat omul atât de sensibil să rupă acest trup al unității sfinte? Isus are o explicație clară: motivul principal este *împietrirea inimii*. Această unitate comună a iubirii este îngreunătoare pentru acela, care s-a înstrăinat atât de mult prin egoismul și egocentrismul lui de natura inițială dată de Dumnezeu, încât nu mai este capabil să-și închipuie în mod real valoarea acestei unități, a dăruirii de sine cu partenerul conjugal. Cine devine *unul* numai pentru sine însuși și în sine, simte

unitatea superioară ca o greutate în plus. Poți să înțelegi asta? Roagă-l pe Isus mereu pentru lumină și putere. Este de o importanță vitală pentru tine. Înțelegerea depinde de vindecarea *inimii împietrite*.

Mulțumește-i Fiului lui Dumnezeu, că insistă atât de consecvent pentru reînnoirea și respectarea intenției lui Dumnezeu, așa cum a fost creat *la început*, ca să ai o orientare clară, chiar dacă te găsești într-un mediu, care nu mai înțelege nimic din asta. Dumnezeu nu poate lăsa omul să piară doar pentru faptul, că un mediu egoist și părerea publică manipulată nu-și dorește acest țel, pentru care a fost creat. Singur el a fost împotriva propriei sale imagini. Ar fi și împotriva aceluia care e mai mic, pe care îi privește în mod special și pe care îi are atât de mult în inima sa.

Mamele tocmai îi aduc. Ce s-a întâmplat cu apostolii, că îi împiedică să se apropie de Prietenul lor? Isus se supără întotdeauna, când se întâmplă ceva nedrept celor mici. Dragostea inseparabilă între soți și soție este în interesul binelui lor. Dragostea trăită împreună, într-un mediu sfințit pentru unitate creează la micuți experiența, cât de mult îi iubește Dumnezeu. Respectă-i pe copii mai presus de toate, pentru că tocmai *lor le aparține împărăția lui Dumnezeu*. Îmbrățișează-i cu dragoste și îngrijește-i cu conștiința că o faci în numele lui Isus. Roagă-l pe Domnul pentru o dragoste autentică și convingătoare, ca și drăgălașii tăi să întrebe, de unde vine atâta dragoste. Apoi poți să le spui: „Aceasta ne-a învățat Dumnezeu. Iubește-l, pentru că ne-a creat, să ne iubim!”

Sursa: Světlo, nr. 40/2006 pag. 3

**GESTURI, CUVINTE ȘI SIMBOLURI ÎN
SFÂNTA LITURGHIE
Th.Dr. Jozef Hal'ko**

LITURGHIA CUVÂNTULUI – După citirea evangheliei

Dragi frați
și surori,
cu adevăr
de fier,
întotdeauna
când preotul
sau diaconul
citește
evanghelia

atunci se spune „cuvântul Domnului” și credincioșii răspuns: „slavă ție Cristoase!” Între timp, acela care a citit evanghelia sau în unele cazuri, când evangheliarul este dus la episcop la liturghiile solemne, atunci evangheliarul sau textul în sine este sărutat cu o rugăciune silențioasă: „cuvintele sfintei evanghelii să spele vina noastră”.

Continuăm în explicarea gesturilor, cuvintelor și simbolurilor în sfânta liturghie și astăzi ne vom ocupa cu aceste patru lucruri: „cuvântul Domnului” (în limba cehă și slovacă se rostește „am auzit cuvântul Domnului”), laudă ție Cristoase, sărutarea evangheliei și rugăciunea silențioasă cu rugămintea pentru spălarea vinovăției noastre: „Vestea cea Bună a lui Dumnezeu să ne elibereze de păcate.”

„Cuvântul Domnului”, spune preotul după citirea evangheliei, și în același timp este o întrebare adresată nouă. Cu adevărat am auzit cuvântul Domnului? Este o întrebare adresată conștiinței noastre. Ne-am concentrat? Dacă cineva, după citirea evangheliei ne-ar întreba nemijlocit: poți să-mi spui ce ai auzit? Despre ce a fost sfânta evanghelie? Despre ce a fost vorba? „Am auzit” aceasta este o constatare, pentru că cineva a citit acea evanghelie și noi am auzit-o, am auzit cuvântul lui Dumnezeu. Ar fi bine dacă ne-am putea spune: „da,

am auzit-o nu numai cu urechile, dar a perceput-o și cu inima.

Aceasta este formularea la numărul plural, am auzit, căci evanghelia o ascultăm ca și comunitate, ca Biserică¹, ca frați și surori. Putem să ne percepem la fel ca și mulțimea de lângă lacul Genezaret, care l-au ascultat pe Isus atât de concentrați, că au uitat de necesitatea hranei, a mâncării, pe care apoi Isus le-a oferit-o, dar în același timp cu un mare mesaj spiritual.

Dacă l-am auzit împreună, acel cuvânt unificator a lui Dumnezeu, care face din noi comunitate, cuvântul lui Isus, cuvântul Domnului, care face din noi frați și surori, atunci este o situație vie, prin care printre noi coboară Cristos cel viu.

Spunem asta, pentru că am auzit cuvântul lui Dumnezeu. De aceea spunem aceasta la sfârșitul fiecărei evanghelii și în fiecare împrejurare, niciodată nu se schimbă, căci nu este un fragment din literatura desenată. În aceasta, autorul și eroul principal, așa cum o descriu întâmplările antice sunt de regulă morți. La citirea evangheliei cu autorul este atât Duhul Sfânt, cât și personalitatea principală a evenimentului Isus Cristos cel viu, victorios și înviat din morți. Este cuvântul viu, cuvântul vieții activ și cel care schimbă.

Aș aduce exemplul sfântului din creștinismul timpuriu, pe sf. Anton Pustnicul. A fost odată la biserică și a auzit cuvintele evangheliei după sf. Matei: *„Dacă vrei să fi desăvârșit, mergi, vinde ceea ce ai și dă săracilor și vei avea comoară în cer, apoi vino și urmează-mă!”*² Aceste cuvinte au rezonat atât de profund în el, încât realmente a vândut

tot, ce a avut și a plecat în pustiu, pentru a se ruga. În acest loc în pustiu, pentru că a fost un bărbat al rugăciunii, a putut, să ofere multor oameni, care veneau la el, marea consolare spirituală.

Sfântul Augustin, care a fost foarte inspirat, tocmai amintit de sfântul Anton pustnicul, a auzit cuvintele sf. Pavel din Scrisoarea către Romani (nu este evanghelia, este Scrisoarea sf. Apostol), care vorbește însă despre Isus cu cuvintele: *„Îmbrăcați-vă în Isus Cristos și nu vă îngrijiți de trup astfel, încât acesta spre a-i împlini poftetele”*³. Acesta a fost punctul de întoarcere în viața sf. Augustin.

Deci, am auzit cuvântul lui Dumnezeu? Am permis, ca acest cuvânt a lui Dumnezeu să atingă inima noastră și să ne îndrume spre iubire? Conversia iubirii, acea componentă a conversiei către iubire, care se cere în fiecare zi. Dacă am ascultat, am auzit cuvântul lui Dumnezeu cu deschidere?

La cuvintele *„cuvântul Domnului”* (*am auzit cuvântul Domnului*) răspundem cu toții în comun și fiecare pentru sine, *„slavă ție Cristoase!* Prin aceasta de fapt recunoaște, mărturisim, identificăm cuvintele Domnului cu Cristos, că el este Domn. Aducem laudă personalizată și personală lui Isus. Fructul ascultării cuvântului lui Dumnezeu este lauda. A-l lăuda pe Domnul și a deosebi și lăuda pe Isus ca Domn.

Să ne amintim de sf. apostol Toma, care a devenit din Toma necredinciosul în Toma credinciosul, cu cea mai frumoasă mărturisire și recunoaștere a lui Isus Cristos, când a spus: *„Domnul meu și Dumnezeul meu.”* *„Laudă ție Cristoase”,* acel *„ție”*, acea adresare personală, eu personal, Isuse Cristoase, Mântuitorul și Răscumpărătorul meu, îți spun te laud!

La sf. Luca citim în evanghelia sa de exemplu faptul, cum păstorii, după ce s-

¹ Ori de câte ori cuvântul Biserică este scris cu B mare, este vorba de comunitatea de creștini, despre Trupul Mistic a lui Cristos. Când este folosit b, b mic este vorba despre lăcașul de cult, despre construcția arhitecturală.

² Mt 19,21

³ Rm 13,14

au întors, l-au slăvit și l-au lăudat pe Dumnezeu pentru tot ce au auzit și au văzut, așa cum le-a fost spus deja la nașterea lui Isus. L-au lăudat pe Dumnezeu ca pe acela, care a venit, pentru acel copil Isus Cristos i-au dat slavă. Slavă ție, Cristoase!

De asemenea, în Faptele Apostolilor citim despre viața primei comunități creștine, că în fiecare zi rămâneau solidari în templu, în case și frângeau pâinea ... îl lăudau pe Dumnezeu, și ... Domnul a înmulțit în fiecare zi numărul celor chemați la mântuire. (compară cu Fpt 2,46-47).

Când răspundem cu cuvintele „Slavă ție Cristoase”, când credincioșii răspund cu această propoziție, atunci văd, cum preotul ridică evanghelia și o sărută. Sau cu ocazia ceremoniilor, preotul o poate duce la episcop, pentru a o săruta.

Ce înseamnă acest gest? El într-un fel completează, explică și adâncește, ceea ce am spus deja. Sărutarea evangheliei este o rugăciune silențioasă. Când sărut ceva, atunci tac. Tac, pentru a vorbi Dumnezeu. Căci, cartea evangheliei este însuși Cristos: el este acela cuvânt, care a devenit trup. În epoca timpurie a creștinismului, sărutul evangheliei nu a fost doar gestul preotului sau a diaconului, ci și întregii al comunități. Astfel la fel ca astăzi, putem fi martorii faptului, că în liturghiile orientale se sărută icoanele, icoana lui Isus Cristos, imaginea lui, care sunt simbolul lui, care îl reprezintă, așa ca obicei, acest mod se transferă și asupra evangheliarului, care și el a fost perceput ca o icoană a lui Isus Cristos. Această comparație este în mod evident oportună, pentru că este cuvântul viu, este cuvântul activ a lui Isus. Deci, când săruți evanghelia este o mărturisire de credință, în prezența activă a lui Isus, în cuvintele sale. Este important ca la sărutarea evangheliei, care este în numele nostru o

face acela, care a citit-o, pentru ca nu sărutăm ca păcătosul Iuda. Acela cu sărutul său l-a trădat pe Isus. Dar ca să-l sărutăm cum păătoasa i-a sărutat picioarele lui Isus la conversia ei, când s-a convertit, când l-a recunoscut pe Isus ca pe Răscumpărătorul și Domnul său. Sărutul evangheliei nu îl vom putea înțelege suficient, atâta timp cât nu știm, ce face de fapt acela, care sărută evanghelia și spune: „Cuvintele sfintei evanghelii să ne spele vinovăția noastră.” (În alte limbi se spune: „Vestea cea Bună să ne elibereze de păcate”).

Rugăciunea silențioasă completează și explică ce s-a derulat în acelea câteva cuvinte și gesture, înainte de aceasta. Înainte de toate este vorba despre „cuvântul sfintei evanghelii” (sau în limbile slave: „Vestea cea bună”), care sunt mărturisirea: această sfântă evanghelie și aceste cuvinte sunt sfinte, sunt cuvintele lui Cristos, aceste cuvinte au puterea să spele păcatele noastre.

Dacă ne-am prezenta întreaga evanghelie, atunci cum spală evanghelia vinovăția noastră? Înainte de toate ne confirmă faptul că suntem păcătoși. Fiecare persoană în evanghelie, care s-a manifestat într-un oarecare fel, este oglindă pentru noi și îndemn pentru căutare, dacă și noi suntem uneori, la fel ca persoana aceea de om păcătos.

Aceste cuvinte ale sfintei evanghelii ne aduc aminte din nou de convertire. Cuvintele sfintei evanghelii ne iartă, ne formează gândirea noastră, ne întăresc în ispite, ne formează și stilul nostru, limba noastră, mentalitatea noastră, comportamentul nostru și ne imunizează în fața ispitelor. Diavolul fuge, când ascultăm și trăim cuvântul lui Dumnezeu.

În afară de altele acela, care a citit evanghelia și a spus cuvintele sfintei evanghelii să fie spălată vinovăția noastră (sau „să ne elibereze de păcate”), nu

spune vinovăția mea (nici „să mă elibereze”), ci vinovăția noastră (să ne elibereze), ci vorbește în numele întregii comunități și în acest sens al cuvântului putem să înțelegem, că el, Isus prin sărut cinstește și în numele nostru, căci în numele „*Veștii celei Bune să ne elibereze de păcate*”). Să ne aducem aminte de leproși, orbi, muți, surdo-muți. Leproșii sunt vindecați, cei muți încep să vorbească, orbii încep să vadă, surdo-muții încep să audă și să vorbească.

Și fiecare evanghelie în parte este cuvântul viu, prin care Isus ne atinge. În fiecare evanghelie citită, când o ascultăm cu credință, când o ascultăm ca și pe cuvântul lui Dumnezeu, când realmente, în timpul ascultării Domnului nostru Isus Cristos îl lăudăm și în această poziție ascultăm cuvintele sale, atunci acesta este un imens bonus – să-i spunem așa – pentru trăirea noastră zilnică.

Permiteți-mi acum să termin aceste considerații despre evanghelie, despre frumusețea ei, despre noblețea ei, despre faptul, că este un dar nobil de citat, dar și de la cineva, care este o personalitate însemnată a istoriei, și a spus ceva despre evanghelie.

Albert Einstein, așa cum este menționat în biografia lui emisă în anul 2008 la pagina 373, a spus: „Sunt evreu, dar mă fascinează personalitatea scilicet a celui din Nazaret.” Când l-au întrebat, dacă crede în existența istorică a lui Isus Cristos a răspuns: „Fără cel mai mic dubiu. Nimeni nu poate citi evanghelia fără aceasta, fără să remarce prezența reală a lui Isus Cristos. Personalitatea lui pulsează în fiecare cuvânt al său. Niciun fel de mit nu este capabil, nu poate fi plin de viață în acest mod.” Acesta este primul citat.

Al doilea citat este de la Mahatma Gahndi, care a comparat sfânta evanghelie cu trandafirii. „Așa cum

trandafirii miros așa și cel orb poate să simtă prezența trandafirului. Și la fel evanghelia are o asemenea putere, că și acela care nu vede simte din această evanghelie, că acolo este ceva deosebit.” Și astfel numește Ghandi pe creștini: „Creștinilor, evanghelia voastră este mult mai frumoasă decât un trandafir. Faceți totul, ca din voi să vorbească viața voastră, ca despre aceasta să vorbească viața voastră.”

Și la final cel mai frumos citat de la filozoful german Immanuel Kant: „Evanghelia este sursa din care a ieșit întreaga noastră civilizație. De ce? Pentru că în această civilizație oamenii individuali au ascultat-o, l-au lăudat pe Cristos, și au trăit-o în viața cotidiană. Altfel evanghelia nu ar fi putut forma civilizația noastră.”

Lăudat să fie Isus Cristos.

Din sursă 07.08.2020

<https://www.tvlux.sk/archiv/play/po-precitani-evanjelia>

Cu acordul și binecuvântarea predicatorului Mons. Jozefa Hal'ko

Puterea de a schimba a rozariului Vincenc Laszewski

*„Când m-am întors în parohia, unde am predicat cu ocazia misiunilor, am observat, că sunt printre ei mari deosebiri. Parohiile în care oamenii au încetat să se roage rozariul, s-au întors la vechile păcate. Dar acolo, unde continuă să se roage în mod fidel rozariul, am găsit oameni care trăiau în iubirea lui Dumnezeu și zi de zi avansau în virtuți.”
Acestea sunt cuvintele scrise de sf. Ludovic Maria Grigionii din Montfort. În ce constă puterea de a schimba a rozariu? Unul dintre răspunsuri îl puteți găsi într-una dintre cele mai vechi mărturii, care vorbește despre rozariu, asociat cu rugăciunea verbală și cu meditația.*

Provine din sec. XV. și ne vorbește despre ducesa Margareta, prima persoană laică, a cărei viață s-a schimbat semnificativ, prin influența rugăciunii sfântului rozariu.

Margareta de Bavaria s-a născut în anul 1372, ca fiica lui Ruprecht al II.-lea, care în anul 1400 a fost ales ca rege al Germaniei. În anul 1393 s-a măritat cu ducele de Lorena Carol al II.-lea. În momentele hotărâtoare ale vieții sale, conducătorul ei spiritual a devenit Adolf din Essen. Acesta i-a făcut cunoștință ducesei cu metoda de rugăciune a sfântului rozariu, pe care a elaborat-o Dominic de Prusia, și care ulterior i-a devenit prieten.

În primele propoziții ale biografiei Margaretei de Bavaria, pe care le-a scris Adolf, citim: „Slăvită doamnă Margareta de Bavaria, ducesă de Lorena și fiica sfântul împărat și rege al Rupercht-ului roman, a fost mereu neliniștită și lumească, până când a auzit de rozariul preasfintei Fecioare. Din copilărie a fost crescută pentru îmbrăcăminte aurită și

Margareta de Bavaria

petreceri zgomotoase ca fiica marelui și nobilului rege și ulterior soția ducelui de Lorena, a unui mare și puternic domn ...”

Viața Margaretei a fost a o viață tipic lumească, care cu toată inima s-a atașat de lucrurile acestei lumi. Ca frumos a considerat, ceea ce

considerat, ceea ce mângâia simțurile, ca mare, ceea ce asigura în această lume un nume bun.

Religiozitatea ei a fost atât de slabă, încât ducesa nu reușea să deosebească și să se lase captivată de ceea ce sfinții respectă atât de mult și ceea ce deschidea porțile palatelor, de ceea ce deschidea porțile împărăției lui Dumnezeu.

Și când ducesa a început să se roage rozariul și să mediteze despre misterele vieții lui Isus, viața ei a început să se schimbe treptat. „Din momentul de când a descoperit rozariul., a început să se educe în spiritul acestei rugăciuni și în virtuțile cu un atât de mare entuziasm și cu atâta perseverență, încât zi de zi făcea progrese înainte de toate în virtuți, pe care le găsea în rugăciunea rozariului, în viața Domnului Isus.”

În ce constă puterea de a schimba a acestei rugăciuni a rozariului, pe care conducătorul spiritual al Margaretei i-a recomandat-o? Răspunsul îl găsim în biografia acestei prime persoane lumești, care a început să practice această devoțiune. Rugăciunea zilnică a rozariului, cu meditație despre viața lui Isus, îndrepta atenția ei spre învățătura Mântuitorului și urmarea lui în viața personală.

Dragostea activă

Rozariul, care inducea în viața ducesei de Bavaria bazele vieții lui Isus Cristos, s-a manifestat foarte repede în faptul, cum Margareta tânjea să facă fapte de dragoste față de aproapele. În marele ei entuziasm a mers atât de departe, încât nu evita nici muncile, care generează aversiune. Avea mereu în fața ochilor pe Isus, când lucra în mijlocul amărăților și a celor bolnavi, care aveau nevoie de ajutor. Se apleca asupra rănilor și infecțiilor lor, chiar dacă slujnicele ei nu puteau să le suporte nici cu privirea. Însuși Adolf din Essen se mira de grija ei, chiar dacă putea să o urmărească doar de departe.

Circula o vorbă, că ducesa Margareta generează vindecări. Margareta însă nu-și

atribuia acestea, ci iubirii lui Dumnezeu. Acelora, care veneau să-i mulțumească, le spunea: „Nu eu, ci Isus și credința ta te-au salvat.”

Apostol al rozariului

Margareta își împărtășea cu alții experiența sa cu schimbarea, pe care o generează rugăciunea rozariului. Când veneau diferiți oameni și duci și prelați, i-a determinat să se roage rozariul. Toți aceia, care se rugau această rugăciune la fel ca ea, au început să-și schimbe viața.

Secretul destăinuit

Datorită rozariului, Margareta a început să-l urmeze pe Isus și în virtuțile sale și viața ei a făcut-o parte componentă a misterului răscumpărării. A învățat să privească lumea din perspectiva împărăției lui Dumnezeu și încă în viață a devenit participantă la ea.

Despre calea rozariului a scris Leon al XIII.-lea: „Prin rugăciunea evlavioasă a rozariului, misterul vieții lui Isus, al morții și învierii pot deveni parte componentă a vieții noastre cotidiene. Și când acest mister central al credinței devine parte componentă, nimic nu ne mai poate dezlipi de Dumnezeu și să ne seducă de pe calea sfințeniei.”

În aceasta constă misterul puterii de a schimba, a rugăciunii rozariului.

Sursa: Světlo, nr. 42/2006, pag. 9

Sfântul Rozariu – Promisiuni și Bindecuvântări

„Luați din nou în mâini, cu încredere Rozariul, redescoperindu-l în lumina Scripturii, în armonie cu Sfânta Liturghie, în contextul vieții de zi cu zi. O rugăciune atât de ușoară și în același timp, atât de bogată merită să fie redescoperită de toată comunitatea creștină.” Sf. Ioan Paul al II-lea,

Termenul „rozariu” provine din limba latină și înseamnă „ghirlandă de trandafiri”. Trandafirul

este una dintre cele mai utilizate flori pentru a simboliza pe Fecioara Maria. În Biserica Latină, această frumoasă rugăciune reprezintă unul dintre sacramentaliile cele mai emblematice. Recitată cu devoțiune, credință și meditație, oferă beneficii spirituale enorme.

În ultimii ani, Rozariul și-a făcut o reapariție masivă, datorită faptului că este recitat de foarte mulți catolici, și chiar și aceia care l-au cunoscut puțin au învățat să-l recite în familie.

Rozariul este o devoțiune în cinstea Fecioarei Maria și constă într-un anumit număr de rugăciuni specifice. Iată câteva informații care vă pot fi de ajutor:

Promisiunile sf. Rozariu

1. Cine recită cu credință mare Rozariul va primi haruri speciale.
2. Vă promit protecția mea și cele mai mari haruri celor care vor recita Rozariul.
3. Rozariul este o armă puternică împotriva infernului, va distruge viciile, va elibera de păcat și ne va apăra de erezii.
4. Va face să înflorească virtuțile și faptele bune și va obține pentru sufletele cele mai abundente îndurări divine; va înlocui în inimi iubirea lumii cu iubirea lui Dumnezeu, elevându-le la dorirea bunurilor cerești și eterne. Câte suflete se vor sfinți cu ajutorul acestuia!
5. Cei care se încred în mine prin Rozariu nu vor pieri.
6. Cel care va recita Rozariul meu cu devotament, meditând misterele sale, nu va fi asuprit de nenorocire. Păcătosul se va converti; dreptul va crește în har și va deveni demn de viața veșnică.
7. Cei cu adevărat devotați Rozariului, nu vor muri fără să primească Sfintele Taine ale Bisericii.
8. Cei care recită Rozariul vor găsi în timpul vieții și în ceasul morții lor lumina lui Dumnezeu și plinătatea harurilor Sale.

9. Voi elibera foarte repede din Purgatoriu sufletele dedicate Rozariului meu.

10. Adevărații fii ai Rozariului meu se vor bucura de o mare glorie în cer.

11. Ceea ce veți cere prin intermediul Rozariului, veți obține.

12. Cei care vor răspândi Rozariul meu, vor fi ajutați de mine în toate necesitățile lor.

13. Eu am obținut de la Fiul meu ca toți membrii Confreriei Rozariului să-i aibă ca frați în timpul vieții și în ceasul morții pe sfinții din cer.

14. Toți care recită cu fidelitate Rozariul meu sunt copiii mei dragi, frații și surorile lui Isus Cristos.

15. Devotamentul față de Rozariul meu este un mare semn de predestinare.

Binecuvântări ale Rozariului:

1. Păcătoșii obțin iertarea.
2. Sufletele însetate sunt potolite.
3. Cei care sunt legați își văd lanțurile rupte.
4. Cei care plâng vor găsi fericirea.
5. Cei care sunt ispitiți găsesc pacea.
6. Nevoiașii primesc ajutor.
7. Religioșii vor fi reformați.
8. Ignoranții vor fi instruiți.
9. Cei vii vor câștiga declinul spiritual.

10. Cei morți vor fi eliberați de pedepse, dacă se recită Rozariul pentru ei.

Beneficiile Rozariului: (Sfântul Luigi Maria Grignon de Montfort)

1. Ne ridică imperceptibil la cunoașterea perfectă a lui Isus Cristos.
2. Ne purifică sufletele de păcat.
3. Ne face biruitori asupra tuturor dușmanilor noștri.
4. Ne facilitează practicarea virtuților.
5. Ne înflăcărează iubirea pentru Isus Cristos.
6. Ne îmbogățește de haruri și de merite.

7. Ne oferă mijloacele pentru a-i plăti lui Dumnezeu și oamenilor toate datoriile noastre și obține pentru noi tot felul de grații.

Nu încetați a recita Sfântul Rozariu, iar dacă încă nu ați început să-l recitați, tineți cont de faptul că poate acesta ar putea fi modul în care Dumnezeu vă cheamă să intrați în staulul Său, pentru a fi copiii Săi, fiii Preacuratei Sale Mame și frații Fiului Său iubit: prin iubire și devotament față de Maria, Maica noastră pe vecie.

Traducerea: Liviu Ursu

Sursa: it.aletea.org

<https://andoniafrum.wordpress.com/sfantul-rozariu/>

Așteptăm sugestiile, criticile și comentariile Dumneavoastră, la adresa de e-mail: monimex_f@yahoo.com Tel.: 0722 490 485

Dacă aveți adresă de e-mail, puteți să o transmiteți și vi se pot trimite pe e-mail aparițiile acestei Foi Parohiale.

TOTUL ESTE GRATUIT!!!

Traducerea: Iosif Fickl

Corectură: Maria Fickl